

Zarzut pierwszy opiera się na dokonanej przez Sąd błędnej wykładni art. 3 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾. Komisja nie pozwoliła komitetowi na zbadanie w wyznaczonym terminie wszystkich niezbędnych elementów, w tym stawki refundacji, aby mógł on wydać swoją opinię w przedmiocie projektu rozporządzenia.

Zarzut drugi opiera się na błędnej wykładni art. 164 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”)⁽²⁾. Skarżąca podnosi w szczególności, że Sąd niesłusznie uznał rozporządzenie wykonawcze nr 689/2013 za „okresowy instrument rolny”.

Zarzut trzeci opiera się na braku uzasadnienia lub niewystarczającym uzasadnieniu rozporządzenia wykonawczego nr 689/2013 i dotyczy w szczególności uznania go za „rozporządzenie standardowe” oraz uzasadnienia ustalenia na poziomie zero stawki refundacji. Sposób ustalenia stawki refundacji nie podlega ponadto kontroli sądowej. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku dotyczące stopniowego obniżania stawek refundacji jest wewnętrznym sprzeczne.

Zarzut czwarty opiera się na naruszeniu prawa lub na oczywistym błędzie w ocenie, ponieważ Sąd nie dokonał poprawnej wykładni kryteriów z art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007. Sąd potwierdził bowiem w przypadku niektórych kryteriów fakt, że Komisja uwzględniła w sposób dyskrecjonalny i bez przedstawienia uzasadnienia okres referencyjny 2009–2013, czyli okres wyjątkowo długi i miniony, zamiast roku 2013, czego wymagają stosowne przepisy, a w szczególności art. 164 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 1234/2007. Sąd dopuścił się też oczywistego błędu w ocenie, gdy uznał w szczególności, że różnica w cenie drobiu brazylijskiego nie wymagała wprowadzenia refundacji wywozowych celem zapewnienia równowagi na unijnym rynku mięsa drobiowego, jak również naturalnego rozwoju w zakresie cen i wymiany handlowej. Sąd uznał wreszcie, że Komisja dopuściła się błędu, podnosząc przed nim argumenty różne od argumentów przedstawionych przed komitetem zarządzającym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 196, s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 55, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 299, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Protodikeio
Thessalonikis (Grecja) w dniu 1 kwietnia 2016 r. – Ovidiu-Mihaita Petrea/Ypourgos Esoterikon kai
Dioikitikis Anasygrotisis**

(Sprawa C-184/16)

(2016/C 211/43)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ovidiu-Mihaita Petrea.

Druga strona postępowania: Ypourgos Esoterikon kai Dioikitikis Anasygrotisis.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 27 i 32 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ w związku z art. 45 TFUE i art. 49 TFUE oraz w świetle autonomii proceduralnej państw członkowskich, a także zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji powinny być interpretowane w ten sposób, że nakazują – lub że dopuszczają – uchylenie zaświadczenia o rejestracji jako obywatela Unii Europejskiej, już wydanego zgodnie z art. 8 ust. 1 dekretu prezydenta nr 106/2007 obywatelowi innego państwa członkowskiego, i zastosowanie wobec niego środka nakazującego powrót z terytorium państwa przyjmującego, jeżeli ów obywatel Unii, pomimo że został już umieszczony na krajowej liście cudzoziemców niepożądanych objętych zakazem wjazdu ze względów porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego, ponownie przybył do danego państwa członkowskiego i rozpoczął tam działalność gospodarczą bez wystąpienia o uchylenie zakazu wjazdu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32 dyrektywy 2004/38, ze względu na uznanie tego ostatniego (zakazu wjazdu) za samodzielny względ porządku publicznego uzasadniający uchylenie zaświadczenia o rejestracji obywatela państwa członkowskiego?

- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy wspomniany stan faktyczny można porównać do nielegalnego pobytu obywatela Unii Europejskiej na terytorium państwa przyjmującego, tak iż ów stan faktyczny umożliwia wydanie, zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE⁽²⁾, decyzji nakazującej powrót przez właściwy organ i uchylenie zaświadczenia o rejestracji jako obywatela Unii, chociaż, po pierwsze, zaświadczenie o rejestracji nie stanowi, jak powszechnie przyjęto, podstawy legalnego pobytu, a po drugie, dyrektywa 2008/115/WE ma zastosowanie *ratione personae* wyłącznie do obywateli państw trzecich?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej, czy uchylenie ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego zaświadczenia o rejestracji obywatela innego państwa członkowskiego, które to zaświadczenie nie stanowi podstawy legalnego pobytu w danym państwie, i zastosowanie wobec takiego obywatela środka nakazującego powrót – dokonane jednocześnie przez właściwe organy krajowe w ramach wykonywania autonomii proceduralnej przyjmującego państwa członkowskiego – mogą być uznane, zgodnie z prawidłową wykładnią prawa, za jeden akt administracyjny wydalenia administracyjnego w rozumieniu art. 27 i 28 dyrektywy 2004/38, podlegający kontroli sądowej, zgodnie z warunkami określonymi we wspomnianych przepisach, które ustanawiają jedyny sposób, w razie potrzeby, wydalenia administracyjnego obywateli UE z terytorium przyjmującego państwa członkowskiego?
- 4) Zarówno w razie udzielenia na pytanie pierwsze i drugie odpowiedzi twierdzącej jak i odpowiedzi przeczącej, czy z zasadą skuteczności sprzeczna jest krajowa praktyka sądowa polegająca na zakazywaniu organom administracyjnym i w konsekwencji zainteresowanym właściwym sądom dokonywania kontroli – w kontekście uchylenia zaświadczenia o rejestracji jako obywatela Unii Europejskiej lub zastosowania środka polegającego na wydaleniu z terytorium państwa przyjmującego ze względu na obowiązywanie wobec obywatela innego państwa członkowskiego środka polegającego na zakazie wjazdu do wspomnianego (pierwszego) państwa członkowskiego – czy w ramach wydania wspomnianej decyzji o zakazie wjazdu były respektowane zabezpieczenia proceduralne przewidziane w art. 30 i 31 dyrektywy 2004/38?
- 5) W razie udzielenia na pytanie czwarte odpowiedzi twierdzącej, czy z art. 32 dyrektywy 2004/38 wynika spoczywający na właściwych organach administracyjnych państwa członkowskiego obowiązek notyfikowania zainteresowanemu obywatelowi innego państwa członkowskiego decyzji o wydaleniu w zrozumiałym dla niego języku, tak aby mógł on skutecznie skorzystać z uprawnień proceduralnych przysługujących mu na podstawie wyżej wspomnianych przepisów dyrektywy, również jeżeli obywatel ów nie wystąpił z takim żądaniem?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158 z dnia 30 kwietnia 2004 r., s. 77, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 5, s. 46).

⁽²⁾ Dyrektywa 2008/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r., w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348 z dnia 24 grudnia 2008 r., s. 98).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 4 kwietnia 2016 r. – Bogusława Zaniewicz-Dybeck/
Pensionsmyndigheten**

(Sprawa C-189/16)

(2016/C 211/44)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bogusława Zaniewicz-Dybeck

Strona pozwana: Pensionsmyndigheten

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 47 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 1408/71⁽¹⁾ oznacza, że przy obliczaniu szwedzkiej emerytury gwarantowanej okresem ubezpieczenia ukończonym w innym państwie członkowskim można przypisywać wartość uprawniającą do emerytury, odpowiadającą średniej wartości przypisywanej szwedzkim okresom w sytuacji, gdy właściwy organ dokonuje obliczenia w sposób proporcjonalny na mocy art. 46 ust. 2 tego rozporządzenia?